01/12/2021

Επικήδειος για τον μακαριστό Ηγούμενο της Ι.Μονής Αγίου Παντελεήμονος Αγιάς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

«Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεί κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται».

Διαβάστε τον Επικήδειο λόγο του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού Κιαμέτη, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού, που εκφωνήθηκε κατά την εξόδιο ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Αιμιλιανού Καζαντζίδη, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος Αγιάς, ως εκπροσώπου του Ιερού Κλήρου της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ.Δημήτριε,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος καί Ἁλμυροῦ καί Ποιμενάρχα μας κ.κ. Ἰγνάτιε,
Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι καί Ὁσιολογιώτατες Γερόντισσες,

Σεβαστοί Πατέρες,
Πενθηφόρε καί ἀπορφανισθεῖσα ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς,

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Βιώνουμε γιά ἄλλη μιά φορά στήν τοπική μας Ἐκκλησία τό φοβερό μυστήριο τοῦ θανάτου, ἕνα μυστήριο πού δοκιμάζει τήν πίστη, τή λογική καί τήν ἐλπίδα μας, καί πού ἀποτελεῖ γιά ὅλους μας ἀνεξαιρέτως μιά πραγματικότητα, πιό ἀπτή καί πραγματική καί ἀπό αὐτή τή ζωή μας.

Προπέμπουμε σήμερα στήν αἰωνιότητα τόν Γέροντα Αἰμιλιανό, τόν ἄξιο πνευματικό Πατέρα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἀδελφότητος, τόν ἐκ θεμελίων ἀνακαινιστή τῆς παλαίφατης αὐτῆς βυζαντινῆς Μονῆς Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καί Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀγιᾶς, τόν ζηλωτή κληρικό, τόν πολυαγαπητό ἐν Χριστῷ ἀδελφό καί συλλειτουργό.

Δέν πρόλαβε νά γνωρίσει «πολιάν γήρως». Δέν τόν λεύκαναν σάν ὥριμο στάχυ τά πολλά χρόνια. Ὁ Θεός, «ἵνα μή κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ» ἐπέλεξε νά τόν ἐξάγει ἀπό τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς, πάνω στήν ἀκμή τῆς ποιμαντικῆς του δράσης καί προσφορᾶς. Τόν ἐπισκέφθηκε, ὅταν ἐκεῖνος ὡς φοῖνιξ ἀνθοῦσε καί ὡσεί κέδρος πληθυνόταν καί Τοῦ προσέφερε σάν θεῖο ἀνάθημα λαμπρούς καρπούς ἀπό τήν ἱερά διακονία του.

Εἴχαμε τήν **εὐλογία νά γνωρίσουμε καί νά συνδεθοῦμε μέ τόν ἀείμνηστο ἀδελφό καί συλλειτουργό μας, Γέροντα Αἰμιλιανό, ἀπό τό 2005, ὅταν πλήρης θείου ζήλου γιά τή διακονία τῆς Ἐκκλησίας μετατέθηκε στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί τοποθετήθηκε Ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς**. Μέ ἐμπειρία μοναχικοῦ βίου, μέ σπουδή στήν ἀκαδημαϊκή θεολογία, μέ προηγούμενη πολύφορη ποιμαντική δραστηριότητα, μεταφυτεύθηκε στόν λειμῶνα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί ἄνθισε ὡς φοῖνιξ ἔτι καί ἔτι, προσφέροντας ὅλη τήν ἰκμάδα τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν του δυνάμεων στήν καλλιέργεια τοῦ γεωργίου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐγένεια, ἡ διάκριση, ἡ σεμνότητα, ἡ ἐργατικότητα, ἡ ὑγιής ἐκκλησιολογική του συνείδηση, ἡ αὐστηρή προσήλωσή του στήν ὀρθόδοξη παράδοση καί ὅλες οἱ ἀρετές πού τόν χαρακτήριζαν, τόν κατέστησαν σέ ὅλους μας ἀγαπητό καί προσφιλῆ, ἀπό τόν Ἐπίσκοπό μας μέχρι καί τόν τελευταῖο πιστό τῆς Ἐπαρχίας μας. Ὅλοι τόν ἀγάπησαν καί ἐκεῖνος ἀγάπησε ὅλους.
Ἀγάπησε, σεβάστηκε καί στήριξε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας στό ποιμαντορικό του ἔργο. **Ὑπῆρξε ἄνθρωπος μέ βαθειά ἐσωτερική ἐλευθερία καί ἀποκρυσταλλωμένες ἀπόψεις σέ πολλά θέματα, πού ἄπτονταν τῆς διακονίας του. Δέν δίσταζε νά πεῖ τήν γνώμη του στόν Ἐπίσκοπό του, ἀκόμη καί ἐάν ἐπρόκειτο νά διαφωνήσει. Ἤθελε πάντα νά εἶναι ἀληθινός**

καί εἰλικρινής. Τό ἔκανε, ὅμως, μέ σπάνια εὐγένεια, πού ἀντανακλοῦσε τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του, μέ ἀξιόχρεω σεβασμό, μέ γνήσια υἱϊκή ἀγάπη καί τιμή πρός τήν προϊσταμένη του ἀρχή, γεγονός πού ἔλκυε τήν τιμή καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπό του.

Ἀγάπησε πολύ καί τόν λαό αὐτοῦ τοῦ τόπου καί πόνεσε καί κοπίασε γι᾽ αὐτόν. Πατρικός καί διδακτικός, ἀγωνιστικός καί ἐργατικός, ἁπλοῦς καί προσηνής σέ ὅλους. Ἀπό τό ψηλό μετερίζι τῆς Μονῆς του, σάν πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη, ἔγινε τύπος λειτουργικῆς ζωῆς καί διακονίας, ὑπηρετώντας ἀκούραστα τό χριστεπώνυμο πλήρωμα μέ τό κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, μέ τήν κατήχηση, μέ τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, μέ τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, μέ τήν ἀνακαίνιση καί τόν ἐξωραϊσμό τῶν οἴκων τοῦ Θεοῦ, μέ τόν πνευματικό στηριγμό καί τήν ἐν Χριστῷ παιδαγωγία τῆς νεότητος. Συνέβαλε στήν πνευματική ἀναγέννηση ὅλης τῆς Ἁγιᾶς, ἀφοῦ, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἕνας μόνο ἄνθρωπος μέ ζῆλο πεπυρωμένο μπορεῖ νά μεταβάλει ὁλόκληρο δῆμο.

Παράλληλα, **ἔγινε νέος κτήτορας καί ἀνακαινιστής τῆς παλαιφάτου αὐτῆς Μονῆς, ἀναγεννώντας την μαζί μέ τόν συνασκητή του π. Νικόδημο ἀπό τά ἐρείπια καί ἀναδεικνύοντάς την πόλο πνευματικῆς ἕλξεως γιά ὅλη τήν θεσσαλική περιφέρεια καί φάρο τοῦ μοναχικοῦ μας πολιτεύματος καί τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεώς μας**. Μέ τή δυναμική του προσωπικότητα καί τήν πνευματικότητά του πυροδότησε ὄχι μόνο τήν κτηριακή, ἀλλά καί τήν πνευματική αὔξηση τῆς Μονῆς, ἐμπνέοντας σέ θεοφιλεῖς ψυχές τόν πόθο τῆς ἀφιερώσεως, ὥστε σήμερα νά καμαρώνουμε τήν ἱστορική αὐτή Μονή πολλαπλῶς αὐξανομένη καί ἀκμάζουσα.

Ἔτσι ἀγωνιζόμενος, οἰκοδομῶν, κοπιῶν καί θυσιαζόμενος δέχθηκε καί τήν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, πού τόν ἔκρινε ἄξιο νά σηκώσει τόν σταυρό μακρᾶς, βαρειᾶς καί πολυωδύνου ἀσθενείας. Στό τελευταῖο αὐτό στάδιο τῆς μαρτυρικῆς ἀθλήσεώς του ἐπέδειξε γιά ἄλλη μιά φορά τό γενναῖο φρόνημα τοῦ ἀθλητοῦ τοῦ Χριστοῦ. Σήκωσε αὐτόν τόν σταυρό ἀγόγγυστα, μέ ἄκρα ὑπομονή, ἀνδρεία, δοξολογία, εὐχαριστία, πλήρη καί ἱλαρή ἀποδοχή τοῦ θείου Θελήματος. Καί ἀφοῦ ἐπί ἔτη πολλά λαμπρύνθηκε μέσα στή δοκιμασία αὐτή «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ», καί ἀφοῦ στιλβώθηκε σάν νόμισμα τιμαλφές τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μετατίθεται πλέον στά ταμεῖα τοῦ οὐρανοῦ.

Τόν ὑποδέχεται, εἴμαστε βέβαιοι, ὁ Θεῖος Ἀγωνοθέτης Χριστός, γιά νά τοῦ ἀπονείμει τά ἄξια ἔπαθλα τῆς ἀθλήσεώς του. Τόν ὑποδέχονται, ἀκόμα, οἱ δῆμοι τῶν μαρτύρων καί τῶν ὁσίων μοναχῶν, οἱ δῆμοι τῶν ἁγίων λειτουργῶν τοῦ ἄνω θυσιαστηρίου καί οἱ δῆμοι τῶν ἀγγέλων· γιατί ὅλους αὐτούς προσπάθησε ὁ

ἀείμνηστος νά μιμηθεῖ σέ ὅλες τίς περιστάσεις τῆς ἐπιγείου πορείας του: στή χαρά καί στή θλίψη, στήν ὑγεία καί στήν ἀσθένεια, στήν ἄνεση καί στή δοκιμασία, στή ζωή καί στόν θάνατο.

Αὐτή ἡ βεβαιότητα παρηγορεῖ καί ἐμᾶς τούς περιλειπομένους· πρωτίστως τόν ἐκλεκτό συνοδοιπόρο του π. Νικόδημο καί ὅλη τήν εὐλογημένη συνοδεία του, πού τόν πλούτισαν πατέρα καί ἀδελφό, καί θυσιαστικά τόν διακόνησαν κατά τή μακρά περίοδο τῆς δοκιμασίας του· ἀλλά καί ὅλους ἐμᾶς, πού βιώνουμε μαζί μέ τήν ἀπορφανισθεῖσα συνοδεία του τόν δικαιολογημένο πόνο τοῦ σωματικοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπό τόν προσφιλῆ ἀδελφό καί συλλειτουργό μας.

Μέ λύπη κατ᾽ ἄνθρωπον, ἀλλά καί μέ χαρά κατά Θεόν, καί μέ τίς προσευχές τῆς Ἐκκλησίας, σέ κατευοδώνουμε, εὐλογημένε ἀδελφέ μας, στήν ἀνοδική σου πορεία πρός τήν μακαρία καί ἀτελεύτητη ζωή, ὅπου ἦχος καθαρός ἑορταζόντων. Μέσα στό Φῶς τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, πρός τή συνάντηση τοῦ Ὁποίου πορευόμαστε κατά τήν εὐλογημένη αὐτή περίοδο, Χαῖρε, ἀγάλλου καί εὔχου ὑπέρ ἡμῶν.

Ἄς εἶναι αἰωνία σου ἡ μνήμη!